

ตรา มรณะ CARVE THE MARK

ผลงานล่าสุดจากนักเขียน **ชุดไอเวอร์เจนท์**

เวอโรนิกา รอด เชียน

อมตะวัน ๗๖

พิมพ์ครั้งที่ ๑

ภาคหนึ่ง

๑ อากอส

ดอกนิทรา บานในวันที่กลางคืนยาวที่สุดเสมอ ทั้งเมืองจะพากันเฉลิมฉลองวันที่กลีบดอกแย้มออกให้เห็นสีแดงกำ ส่วนหนึ่งก็เพราะดอกนิทราคือเส้นเลือดใหญ่ที่หล่อเลี้ยงคนทั้งประเทศ แต่อีกส่วนนั้น อากอสคิดว่าเป็นเพราะมันช่วยให้ทุกคนไม่เสียสติเพราะความหนาวเหน็บไปเสียก่อน คำนั้นคือวันพิธีพลีบัน เขาเหวี่ยงแตกพลั่กอยู่ในเสื้อโค้ตขณะรอให้สมาชิกที่เหลือในครอบครัวเตรียมตัวให้เสร็จ เขาจึงออกไปรับไอเย็นที่ลานกลางบ้านแทน บ้านของครอบครัวเคเรเชอร์สร้างขึ้นเป็นวงกลมล้อมรอบเตาไฟไว้ ผนังชั้นนอกและในสุดของบ้านล้วนเป็นทรงโค้ง อย่างที่ว่ากันว่า จะนำโชคดีมา

ลมเย็นเยียบทำให้เขาแทบตายเปิดประตู เขาดึงแขนกันลมลงมาและไถ่จากผิวกายก็ทำให้กระจกขึ้นฝ้าในทันที อากอสใช้มือที่สวมถุงมือคลำหาเหล็กเขี่ยไฟและแยงมันเข้าไปในเตา หินเพลิงภายในดูเหมือนก้อนสีดำธรรมดา แต่แล้วแรงเสียดสีก็จุดให้มันลุกโชน ปะทุเป็นประกายต่างสีกัน ขึ้นอยู่กับผงที่โปรยไว้

หินเพลิงครูดกัน ลุกโชนเป็นสีแดงฉานดุจเลือด หินเหล่านั้นไม่ได้มีไว้เพื่อให้ความอบอุ่นหรือแสงสว่าง แต่เพื่อย้ำให้รำลึกถึงกระแส รวากับแรง

ลั่นสะท้อนเบาๆ ในร่างกายของอากาศยังตอกล้ำไม่เพียงพอ กระแสไหลผ่านสิ่งมีชีวิตทั้งมวลปรากฏให้เห็นบนฟากฟ้าเป็นสีสนลละลนตา เช่นเดียวกับหินเพลิง เช่นเดียวกับแสงจากยานเหาะที่โฉบผ่านไปทางตัวเมือง พวกดาวอื่นที่คิดว่าดาวเคราะห์ของพวกอากาศมีแต่หิมะไม่เคยลงมาเยือนจริงๆ ลักหน้อย

ไอจาห์ พี่ชายของอากาศสะโง่งหน้าออกมา “อยากแข็งตายนักหรือใจเร็วเข้า แม่เกือบเสร็จแล้ว”

แม่เตรียมตัวนานกว่าปกติเสมอเมื่อต้องเดินทางไปยังวิหาร อย่างไรเสียแม่ของพวกเขาคือผู้พยากรณ์ ทุกคนจะจ้องมองท่าน

อากาศสวางเหล็กเปียไฟลงและก้าวเข้าไปในบ้าน ถอดแว่นกันลมออกจากนั้นจึงดึงผ้าปิดหน้าลงมาไว้ที่คอ

ซีซี พี่สาวของเขายืนอยู่กับพ่อที่ประตูหน้า ต่างคนต่างสวมเสื้อโค้ตตัวที่อุ่นที่สุด เสื้อโค้ตทุกตัวตัดขึ้นจากวัสดุเดียวกัน คือขนของตัวคุตยาห์ที่ย่อมไม่ติดสิ่งเป็นสีขาวอมเทาเสมอ และมีหมวกฮู้ด

“พร้อมแล้วสินะ อากอส ดีจัง” แม่กลัดกระดุมเสื้อโค้ตและเหลือบมองรองเท้าบูตเก่าๆ ของพ่อ “ถ้ากระดุมของพ่อคุณต้องกำลังสะดุ้งอยู่ที่ไหนสักแห่งแน่ๆ เมื่อรู้วารองเท้าคุณสกปรกขนาดไหน เอาซาห์”

“ผมรู้ เพราะฉันผมถึงตั้งใจทำให้มันสกปรกนักไงล่ะ” พ่อตอบพร้อมฉีกยิ้มใส่แม่

“ดีค่ะ” แม่ตอบ เสียงนั้นฟังดูว่าเรงด้วยซ้ำ “ฉัน ชอบแบบนี้”

“คุณก็ชอบทุกอย่างที่พ่อผมไม่ชอบนั่นล่ะ”

“นั่นเพราะเขาไม่เคยชอบอะไรเลยต่างหาก”

“เรารีบๆ ขึ้นยานเหาะกันตอนที่มีนยังอุ่นอยู่ได้ไหมซะ” ไอจาห์เอ่ยขึ้น เสียงออกแนวคร่ำครวญเล็กน้อย “โอรีรอเราอยู่ที่อนุสรณ์สถาน”

แม่กลัดกระดุมจนเสร็จและสวมผ้าปิดหน้า ทั้งหมดเดินอู้ยอ้อไปบนถนนทำความร้อนหน้าบ้าน สวมทั้งเสื้อขนสัตว์ แว่นกันลม และถุงมือครบครัน ยานทรงกลมแป้นลอยตัวรอที่ระดับเข้าอยู่เหนือกองหิมะ ประตูเปิดออกเมื่อแม่สัมผัสมันและทุกคนก็ทยอยกันขึ้นยาน ซีซีกับไอจาห์ต้องจับแขนอากาศคนละข้างและนุดเขาขึ้นไปเพราะเขาตัวเล็กเกินกว่าจะปีนเองไหว ไม่มีใคร

สนใจเข็มขัดนิรภัย

“มุ่งสู่วิหาร!” พ่อร้องพร้อมกำหมัดชูขึ้นฟ้า พ่อพูดแบบนี้ทุกทีที่พวกเขาเดินทางไปยังวิหาร เหมือนการโห่ร้องยินดีที่ได้เรียนเรื่องน่าเบื่อๆ หรือต้องเข้าคิวยาวๆ ในวันเลือกตั้ง

“ถ้าเราอดความตึ้นเต็น้นั้นใส่ขวดขายให้คนทั้งฐวาท์ได้ก็ดีสิ ฉันได้เห็นหน้าคนส่วนใหญ่แค่ปีละครั้ง แถมยังเป็นเพราะมีอาหารและเครื่องดื่มรออยู่ด้วย” แม่ประทัดและยิ้มน้อยๆ

“งั้นแม่ก็ได้ทางแกแล้วโงะ” โอจาห์ว่า “ล่อพวกเขาด้วยอาหารตลอดทั้งฤดู”

“ภูมิปัญญาของเด็กๆ นี่ช่างวิเศษจริง” แม่ตอบ ก่อนจะใช้นิ้วโป้งกดปุ่มติดเครื่อง

ยานเหาะทะยานขึ้นและพุ่งไปข้างหน้า ทำให้ทุกคนเซจนกัน โอจาห์กำหมัดยันอากาศให้พื้นตัวพลางหัวเราะว่า

แสงจากเฮสซาทอประกายอยู่ด้านหน้า เมืองของพวกเขาถูกสร้างขึ้นรอบเนินเขา ฐานทัพอยู่ที่เชิงเขา วิหารอยู่บนยอดเขา และอาคารอื่นๆอยู่ระหว่างกลาง วิหารอันเป็นปลายทางนั้นคืออาคารหินขนาดใหญ่ซึ่งมีโดมที่ประกอบขึ้นจากบานกระจกสีนัร่อยๆ แผ่นอยู่ตรงกลาง ยอดของเฮสซาจะทอแสงสีส้มแดงเมื่อต้องแสงอาทิตย์ ซึ่งก็แปลว่ามันแทบไม่เคยทอแสงเลย

ยานเหาะชะลอความเร็วลง ลอยผ่านวิหารหินเฮสซาอันเก่าแก่พอๆ กับดาวเคราะห์-ประเทศแห่งนี้ ดาวฐวาท์ นั่นคือชื่อที่ทุกคนใช้เรียกมัน เว้นแต่ศัตรูของพวกเขา เป็นคำที่ออกเสียงยากเสียจนทำให้คนดาวอื่นส่วนใหญ่ลิ้นพันกัน บ้านทรงแคบจมหายไปใต้งองหิมะกว่าครึ่ง แทบทุกหลังล้วนว่างเปล่า คินนี้คนสำคัญทุกคนไปรวมตัวกันที่วิหาร

“วันนี้เห็นอะไรน่าสนใจบ้างไหม” พ่อถามแม่ขณะขับยานหลบมาตรวัดความเร็วลมที่สูงเป็นพิเศษ มันหมุนตัวเป็นวงกลม

แค่ฟังจากน้ำเสียง อากอสก็รู้ว่าพ่อกำลังถามแม่เรื่องนิมิต ดาวเคราะห์ทุกดวงมีผู้พยากรณ์อยู่สามคน หนึ่งในสามคน หนึ่งประทับ อย่างเช่นแม่ของเขา และหนึ่งปลิดปลิว อากอสไม่ค่อยเข้าใจว่ามันแปลว่าอะไร รู้เพียงว่า

กระแสนั้นกระซิบบอกอนาคตกับแม่ของเขา และคนกว่าครึ่งที่พวกเขาได้เจอ ก็เห็นว่าท่านน่าเกรงขาม

“วันก่อนฉันเหมือนจะเห็นพี่สาวคุณ” แม่เอ่ย “แต่ฉันว่าเธอคงไม่ยอมรับหรอก”

“เธอแค่รู้สึกที่เราควรจะได้เจออนาคตให้สมกับความสำคัญของมัน”

แม่กวาดสายตามองอากาศ ไอจาห์ และซีซีที่ละคน

“แต่งเข้าตระกูลทหารก็อย่างนี้นะ” แม่เอ่ยในที่สุด “พวกคุณอยากให้ทุกอย่างมีระเบียบแบบแผน กระทั่งกระแสพรของฉัน”

“คุณก็เห็นว่าผมขัดใจครอบครัวและเลือกเป็นชาวไร่ ไม่ใช่ชนายกองทหาร” พ่อว่า “และพี่สาวผมก็ไม่ได้คิดอะไรหรอก พี่ก็แค่กลัวๆ เท่านั้น”

“อืม” แม่ทำเสียงในคอ รวกับมืออะไรมากกว่านั้น

ซีซีเริ่มฮัมเพลง เป็นท่วงทำนองที่อาออสเคยได้ยินมาก่อน แต่ระบุไม่ได้ว่าจากที่ไหน พี่สาวของเขาเหม่อออกไปนอกหน้าต่าง ไม่ได้สนใจเสียงต่อปากต่อคำ หลังจากนั้นสองสามวินาที เสียงต่อปากต่อคำของพ่อกับแม่ก็เงียบลง เหลือเพียงเสียงฮัมเพลงของเธอเท่านั้น พ่อชอบพูดว่าซีซีเป็นคนพิเศษ เธอไม่เคยนึกกังวล

วิหารสว่างไสวทั้งภายในและภายนอก ตะเกียงซึ่งไม่ได้ใหญ่ไปกว่ากำปั้นของอาออสถูกร้อยเป็นสายโยงอยู่ที่กรอบประตูโค้ง ยานเหาะจอดอยู่ทุกหนแห่ง แสงหลากสีตัววัดพันห้องยานกลมป่อง ซึ่งบ้างก็จอดเกาะกลุ่มอยู่รอบยอดเขา บ้างก็บินวนรอบหลังคาทรงโดมเพื่อหาที่ลงจอด แม่รู้จักสถานที่ที่ลับทุกแห่งรอบวิหารเป็นอย่างดี จึงชี้ทางให้พ่อขับยานไปยังมุมมืดติดกับโรงอาหาร และวิ่งนำพวกเขาไปยังประตูเล็กซึ่งแม่ต้องใช้สองมือจัดให้เปิดออก

ทั้งหมดเดินไปตามโถงหินมืดทึบ ย่ำลงบนพรมซึ่งเบี่ยงจนมองทะลุได้ ผ่านอนุสรณ์สถานเตี้ยๆ ได้แสงเทียนอันเป็นเครื่องรำลึกถึงชาวธูวาร์ที่ซิดที่เสียชีวิตในการรุกรานของพวกเขา โซเท็ตตั้งแต่ออกอาออสจะเกิด

เขาชะลอฝีเท้าเพื่อมองเปลวเทียนที่วูบไหวขณะเดินผ่านอนุสรณ์สถาน ไอจาห์เอื้อมจากด้านหลังมาจับไหล่เขาหมับ ทำให้อาออสสูดหายใจอย่าง

ตกใจ เขาหน้าแดงทันทีที่รู้ว่าใครคือเจ้าของมือ ไอจ่าห์จิ้มแก้มเขาพร้อมหัวเราะว่า “ฉันรู้เลยว่านายหน้าแดงขนาดไหน ถึงจะมีขนาดนี้ก็เถอะ!”

“หุบปาก!” อากอสร้อง

“ไอจ่าห์” แม่ปรัม “อย่าแหย่น้องสิ”

แม่ต้องปรัมแบบนี้จนอยู่ตลอด อากอสรู้สึกเหมือนตัวเองต้องหน้าแดงเพราะอะไรสักอย่างตลอดเวลา

“ก็แค่ ล้อเล่น...”

ทั้งหมดเดินไปถึงใจกลางของอาคาร ที่ซึ่งผู้คนมารอกันอยู่หน้าหอพยาบาลแล้ว ใครต่อใครพากันถอดรองเท้าบูต สลัดเสื้อโค้ต ขยี้ผมที่เสียทรงเพราะหมวกฮู้ด เป่าลมหายใจอุ่นๆ รดนิ้วที่เย็นจนแข็ง กรอบครัวเคเรเซรกองเสื้อโค้ต แวนกันลม รองเท้าบูต และผ้าปิดหน้าไว้ในลิ้นมัตๆ ใต้หน้าต่างสีม่วงซึ่งสลักอักษรเป็นคำว่ากระแสนาภาชาวาร์ฮิตไว้ ขณะที่ทั้งหมดกำลังจะหันกลับไปยังหอพยาบาล อากอสก็ได้ยินเสียงคุ้นหู

“โอัจ!” โอรี เรตนาลิส เพื่อนสนิทของไอจ่าห์วิ่งปรี๊ดมาตามทาง เธอผอมแก้งก้าง ดูซุ่มซำม หัวเขาและข้อศอกปูดโปน ผมไม่เป็นทรง อากอสไม่เคยเห็นอีกฝ่ายสวมชุดกระโปรงมาก่อน แต่วันนี้เธอสวมชุดกระโปรงผ้าหนาหนักสีแดงอมม่วง ประดับกระดุมที่หัวไหล่คล้ายเครื่องแบบทหารเต็มยศ

ข้อนิ้วของโอรีแดงก่ำด้วยความเย็น เธอกระโดดมาขวางไอจ่าห์ไว้ “อยู่นี่เอง ฉันต้องทนฟังป่าบ่นเรื่องสภาไปตั้งสองคนแล้วนะ ฉันใกล้จะสติแตกเต็มที” อากอสเคยได้ยินป่าของโอรีบ่นมาก่อน บ่นว่าสภา—ซึ่งเป็นองค์กรที่มีหน้าที่กำกับดูแลดาราจักร—เห็นว่าชวาร์ห์มีค่าก็แค่ดอกเกล็ดน้ำแข็ง แถมยังพยายามทำให้การโจมตีของพวกเขาเป็นเรื่องเล็ก และเรียกมันว่า ‘ข้อพิพาทในพื้นที่’ ป่าของโอรีมีเหตุผล แต่อากอสมักรู้สึกอึดอัดเมื่อต้องฟังผู้ใหญ่บ่น เพราะไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี

โอรีว่าต่อ “สวัสดีค่ะ เอาซาห์ ซีฟา ซีชี อากอส สุขสันต์วันผลิบันเร็วเข้า ไปกันเถอะโอัจ” เธอพูดรวดเร็วจบแทบไม่พักหายใจ

ไอจ่าห์มองพ่อซึ่งโบกมือปิด “ไปเถอะลูก แล้วเจอกัน”

“และถ้าเราจับได้ว่าลูกคาบไปปัสปอีกอย่างที่จับได้เมื่อปีก่อน” แม้ว่า “เราจะบังคับให้ลูกกินของที่อยู่ข้างใน”

โอจาห์เลิกคิ้วทั้งสองข้าง เขาไม่เคยอายเลย ไม่เคยหน้าแดงด้วยซ้ำ กระทั่งตอนที่พวกเด็กๆ ที่โรงเรียนล้อเรื่องเสียงของเขาที่แหลมสูงกว่า เด็กผู้ชายส่วนใหญ่ หรือเรื่องที่เขามีฐานะร่ำรวย อันเป็นสิ่งที่ไม้อาจช่วยให้ใครเป็นที่นิยมชมชอบขึ้นมาในเฮสซา เขาไม่เคยหวาดใครเช่นกัน เขาแค่มีความสามารถทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และสนใจฟังก็ต่อเมื่ออยากจะทำ

เขาคว้าข้อคออากาศและจุดให้ออกวิ่งตามโอริไป ซึ่ซึ่งอยู่กับพ่อแม่เหมือนทุกที โอจาห์กับอากาศไล่ตามโอริไปจนถึงหอพยาบาล

โอริอุทาน และเมื่ออากาศเห็นการตกแต่งภายใน เขาก็เกือบจะร้องตาม ใครสักคนแขวนตะเกียงไว้นับร้อยๆ ดวง ซึ่งแต่ละดวงล้วนโรยด้วยผงดอกนิทราให้เป็นสีแดงกำ ตะเกียงเป็นสายโยงตั้งแต่ยอดโดมลงมาถึงผนังชั้นนอกสุดแผ่ไปทุกทิศทาง ก่อให้เกิดกระโจมแห่งแสงห่มคลุมพวกเขาไว้ กระทั่งพันของโอจาห์ก็เรืองแสงสีแดงยามหันมาฉีกยิ้มใส่อากาศ บริเวณกลางห้องซึ่งปกติแล้วจะว่างเปล่า มีแผ่นน้ำแข็งกว้างเท่ากับความสูงของผู้ใหญ่วางอยู่ ดอกนิทราตูมหลายสิบดอกที่ใกล้ผลิบานเต็มที่เติบโตอยู่ภายใน

ตะเกียงหินเพลิงขนาดเท่านิ้วโป้งของอากาศวางเรียงอยู่บนแผ่นน้ำแข็งเหนือดอกนิทราที่รอเวลาบาน ตะเกียงเหล่านี้เรืองแสงสีขาว คงเพื่อให้ทุกคนเห็นสีสันที่แท้จริงของดอกนิทราซึ่งแดงฉานยิ่งกว่าตะเกียงดวงใด บ้างถึงกับบอกว่าแดงราวกับเลือดด้วยซ้ำ

ผู้คนเดินกันขำก๊อในชุดสวย คือเสื้อยาวตัวหลวมคลุมทั้งตัววันแต่มีคอและศีรษะ กลัดกระดุมแก้วดงามหลากสี ทับด้วยเสื้อแขนกุดยาวแค่เข่าหนังตัวเอลต์นุ่มๆ และพันผ้าพันคอสองรอบ เสื้อผ้าทั้งหลายล้วนเป็นสีเข้มจัด ปราศจากสีขาวหรือเทา ต่างกับเสื้อโค้ตโดยสิ้นเชิง เสื้อตัวนอกของอากาศเป็นสีเขียวเข้ม เป็นเสื้อที่เขาได้รับช่วงต่อจากโอจาห์และช่วงบ่าก็ยังหลวมไปมาก เสื้อของโอจาห์นั้นเป็นสีน้ำตาล

โอรินาลือไปยังอาหาร บำเหนืบุตรของเธอยืนอยู่ตรงหน้าพลังงาน

ให้ผู้คนที่เดินผ่าน แต่ไม่ได้มองโอรี อากอสรู้สึกว่โอรีไม่ชอบบ้ากับลุงของตน เพราะอย่างนั้นเธอจึงแทบจะมาค้ายอยู่ในบ้านของครอบครัวเคเรเชรอยู่แล้ว แต่เขาไม่รู้ว่เกิดอะไรขึ้นกับพ่อแม่ของเธอ

ไอจาร์ยัดขนมปังทั้งก้อนใส่ปากและแทบจะล้ลัก

“ระวังหน่อย” อากอสเตือนพี่ชาย “ตายเพราะขนมปังนะไม่เท่ หรอกนะ”

“อย่างน้อยฉันก็จะไ้ตายขณะทำในสิ่งที่ฉันรัก” ไอจาร์ตอบทั้งที่ขนมปังยังเต็มปาก

อากอสหัวเราะ

โอรีล็อกคอไอจาร์และดึงศีรษะของอีกฝ่ายเข้าไปใกล้ “อย่าหันไปมองนะ พวกทางซ้ายมือจ้องอยู่เนะ”

“แล้วไงล่ะ” ไอจาร์ตอบ ทำเอาเศษขนมปังกระเด็นเป็นฝอย แต่ต้นคอของอากอสเริ่มร้อนผ่าวแล้ว เขาเหลือบมองไปทางซ้ายของไอจาร์ ผู้ใหญ่กลุ่มเล็กๆยืนอยู่ตรงนั้นอย่างเงียบกริบ พลางจับตามองพวกเขา

“นายน่าจะชินไ้แล้วนะ อากอส” ไอจาร์บอก “เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นตลอดเวลาเน่หา”

“พวกเขาสีที่น่าจะชินกับเราไ้แล้ว” อากอสว่ “เราอาศัยอยู่ที่นี้มาทั้งชีวิต แล้วก็มีลิตติดตัวมาทั้งชีวิต ยังจะมาจ้องอะไรกันอีก”

ทุกคนมีอนาคต แต่ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีลิต หรืออย่างน้อยแม่ของพวกเขา ก็มักจะพูดอย่างนั้น มีเพียงสมาชิกบางคนในครอบครัวที่ไ้รับการอำนวยเท่านั้นจึงจะมีลิต อันเป็นสิ่งที่ปรากฏให้ผู้พยากรณ์ทุกคนบนดาวทุกดวงเห็นอย่างพร้อมเพรียงกันในวินาทีที่พวกเขาถือกำเนิด แม่บอกว่าเมื่อนิมิตเช่นนั้นบังเกิดขึ้น ต่อให้หลับสนิหอยู่ แม่ก็จะถูกปลุกให้ตื่น มันแรงกล้าถึงเพียงนั้น

ไอจาร์ อากอส และซีซีล้วนมีลิต เพียงแต่ไม่รู้ว่มันคืออะไร แม้ว่าแม่แท้ๆของพวกเขาจะเป็นผู้เห็นนิมิตก็ตาม แม่มักจะพูดว่ท่านไม่จำเป็นต้องบอกพวกเขาหรอก โลกนี้จะบอกแทนเอง

ว่กันว่าลิตคือสิ่งที่กำหนดการเคลื่อนไหวในโลกทั้งหลาย เมื่อใด

ก็ตามที่อาออสครุ่นคิดถึงคำกล่าวนั้นมากเกินไป เขาก็จะคลีนไสล์ขึ้นมา

โอริยกไพล์ “بابบอกว่าพักหลังนี้สภาชอบติเตียนเหล่าผู้พยากรณ์ทาง
ช่องข่าว ใครๆก็เลียดึกถึงแต่เรื่องนี้ละมัง”

“ติเตียนหรือ” อาออสทวนคำ “ทำไมล่ะ”

โอจาห์ไม่สนทั้งสอง “ไปกันเถอะ ไปหาหมอดีๆกัน”

โอริสดไลซ์ขึ้น “ฮือ ไปกันเถอะ ฉันไม่อยากเห็นแต่กันคนอื่นเหมือน
ปีที่แล้ว”

“ฉันว่าปีนี้เธอสูงเลยกันแล้วนะ” โอจาห์ว่า “คงประมาณกลางหลังมัง”

“แหม ดีจังเลย ฉันอุตส่าห์สวมชุดนี้ตามใจป้าเพื่อจะได้จ้องหลังชาวบ้าน
นี่นะ” โอริกลอกตา

คราวนี้อากอสเบียดเข้าไปในหอพยากรณ์เป็นคนแรก เขามุดลอด
แก้วโวน์และมือไม้ที่โปกไปมาจนถึงแถวหน้าสุด ติดกับแผ่นน้ำแข็งและดอก
นิทรายังตูมอยู่ พวกเขามาทันเวลาพอดี แม่ยืนอยู่ข้างแผ่นน้ำแข็ง กำลัง
ถอดรองเท้าออกแม้ภายในนี้จะมีหนาวเหน็บ แม่บอกว่าท่านจะทำหน้าที่
ผู้พยากรณ์ได้ดีขึ้นเมื่อแนบชิดกับพื้นดิน

เพียงไม่กี่วินาทีก่อนเขายังหัวเราะกับโอจาห์อยู่เลย แต่เมื่อผู้คน
พากันเงยบงก ทุกสิ่งในกายอาออสก็เงยบงกเช่นกัน

โอจาห์ชะงักมากระซิบที่หูเขา “นายรู้สึกไหม กระแสในนี้มันแรง
เป็นบ้าเลย อย่างกับว่าอกฉันจะลั่นไปด้วยแน่ะ”

อาออสไม่ทันสังเกต แต่โอจาห์พูดถูก เขารู้สึกว่าแผ่นอกสั่นสะเทือน
ราวกับเลือดในกายกำลังขับขาน แต่ยังไม่ทันได้ตอบอะไรแม้ก็พูดขึ้นเสียก่อน
ท่านไม่ได้พูดเสียงดัง แต่ก็ไม่จำเป็นต้องดังเลย เพราะทุกคนล้วนจำถ้อยคำ
เหล่านั้นได้ขึ้นใจ

“กระแสไหลผ่านดาวเคราะห์ทุกดวงในดาราจักร มอบแสงแก่เรา
ให้เป็นเครื่องย้ำเตือนถึงพลังแห่งมัน” ทุกคนงยหน้ามองธารกระแสราวกับ
นัดกันไว้ แสงแห่งธารฉายชัดบนฟากฟ้าหลังบานกระจกสีแดงของโดม
ในเวลานี้ของปีมันมักจะเป็นสีแดงก่ำ คล้ายสีของดอกนิทร่า คล้ายสีของ
บานกระจก ธารกระแสคือกระแสพลังซึ่งปรากฏเป็นรูปร่างขึ้นและไหลผ่าน

พวกเขาทุกคนกับสิ่งมีชีวิตทั้งมวล มันทอดไปทั่วดารจักร ร้อยรัดดาวเคราะห์ทั้งหลายเข้าด้วยกันราวกับลูกปัดบนสายสร้อยเส้นเดียว

“กระแสน้ำไหลผ่านสิ่งมีชีวิตทั้งปวง” ซีฟาพูดต่อ “เปิดโอกาสให้ชีวิตงอกงาม กระแสน้ำไหลผ่านมนุษย์ทุกคนยามสุดลมหายใจเข้า และเปลี่ยนแปลงไปหลังไหลออกจากจิตแต่ละดวง กระแสน้ำไหลผ่านดอกไม้ทุกดอกที่ผลิบานในน้ำแข็ง”

พวกเขาขยับเข้าหากัน ไม่ใช่เพียงอากาศ ไอจาร์ และโอรี แต่เป็นคนทั้งห้อง เบียดชิดติดกันเพื่อที่ทุกคนจะได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับดอกนิทราในผืนน้ำแข็ง

“กระแสน้ำไหลผ่านดอกไม้ทุกดอกที่ผลิบานในน้ำแข็ง” ซีฟาทวนซ้ำ “มอบพลังกำลังให้มันผลิบานในความมืดอันลึกกล้า กระแสน้ำไหลผ่านกำลังส่วนใหญ่ให้ดอกนิทรา ดอกไม้อันคอยบอกเวลา มอบความตาย และมอบสันติสุขให้ชาวเรา”

ความเงียบทอดตัวอยู่ครู่หนึ่ง แต่กลับไม่ได้ทำให้รู้สึกแปลกประหลาดอย่างที่ควรเป็น ราวกับพวกเขาทุกคนสัมผัสกัน - ไหวสะเทือน - ขยับกันไปด้วยกัน รู้สึกถึงพลังอันประหลาดล้าที่ขับเคลื่อนจักรวาลแห่งนี้ ไม่ต่างจากที่แรงเสียดทานระหว่างอนุภาคจุดประกายหินเพลิง

จากนั้นก็เกิดการเคลื่อนไหว กลีบขยับ ก้านเขยื้อน แรงกระเพื่อมแผ่จากทุ่งดอกนิทราขนาดย่อมและทวีขึ้นท่ามกลางผู้คน ไม่มีใครส่งเสียง

อากาศเลื้อยตาดำขึ้นมองบานแก้วสีแดงและกระโจมตะเกียงเพียงชั่วครู่ แต่ก็เกือบคลาดสายตาเสียแล้ว ดอกไม้ทุกดอกผลิบาน กลีบสีแดงทั้งหมดคลี่ออกในคราวเดียว เผยให้เห็นเกสรสีสดใส และทั้งกลีบลงคลุมก้านดอกไม้ไว้ ผืนน้ำแข็งเต็มไปด้วยสีส้ม

ทุกคนอุทานและปรบมือ อากาศเองก็ปรบมือตามเสียงจนคันฝ่ามือยิบๆ พ่อเดินมาจับมือแม่ไว้ทั้งสองข้างและจูบท่าน สำหรับคนอื่นๆ แล้ว แม่สูงส่งเกินจะแตะต้อง ซีฟา เคเรเซธ *ผู้พยากรณ์* ผู้ครอบครองพระกระแสน้ำที่เผยให้เห็นนิมิตแห่งอนาคต แต่พ่อแตะเนื้อต้องตัวแม่ตลอดเวลา ทั้งจุ่มรอยลักยิ้มยามแม่ยิ้ม เหน็บปอยผมกลับเข้าไปในมวยผมให้ และทิ้งรอย

แบ่งสี่เหลี่ยมไว้บนไหล่ของแม่หลังนวดแป้งเสร็จ

พ่อของพวกเขาองไม่เห็นอนาคต แต่ใช้มือซ่อมสิ่งต่างๆ ได้ เช่น จานแตกๆ รอยร้าวบนจอติดผนัง หรือชายรุ่มๆ ของเสื้อตัวเก่า บางครั้ง พ่อทำให้รู้สึกว่ามันซ่อมผู้คนได้เช่นกันในเวลาที่พักพวกเขามีเรื่องร้อนใจ ดังนั้น เมื่อพ่อเดินมาคว้าตัวอาออสแล้วเหวี่ยงขึ้น อาออสก็ไม่อายด้วยซ้ำ

“เจ้าลูกคนเล็ก!” พ่อร้องพร้อมเหวี่ยงอาออสขึ้นนั่งบนบ่า “โอ้ย ไม่เล็กแล้วนี่นะ เกือบทำแบบนี้ไม่ไหวแล้วนะ”

“ไม่ใช่เพราะผมตัวโตเสียหน่อย แต่เพราะพ่อแก่แล้วต่างหาก” อาออสย้อน

“คำบดหุ! จากปากลูกชายแท้ๆ” พ่อว่า “ปากตะไกรแบบนี้ต้อง ลงโทษยังไม่ดีนะ”

“อย่า—”

สายไปเสียแล้ว พ่อไล่ตัวอาออสไปด้านหลังและปล่อยให้เขาไถลลงไป ก่อนจะรวบข้อเท้าทั้งสองไว้ อาออสที่อยู่ในท่าห้อยกลับหัวรีบกดเสื้อเชิ้ตและ เสื้อคลุมแนบตัว แต่ก็กดหัวเราะไม่ได้ เอาซาหัดค่อยๆ หย่อนเขาลง รอจน อาออสถึงพื้นอย่างปลอดภัยแล้วจึงปล่อยมือ

“หวังว่าคงจะได้รับบทเรียนโทษฐานที่ปากดีแล้วนะ” พ่อชะโงกหน้า ลงมา

“ปากดีทำให้เลือดลงหัวหรืออะ” อาออสกะพริบตาปริบๆ ใส่พ่อ

“ถูกแหม” เอาซาหัดยิ้มแฉ่ง “สุขสันต์วันผลิบัน”

อาออสยิ้มตอบ “พ่อก็ด้วยอะ”

คืนนั้นพวกเขาอยู่กันดึกจนไอจาร์และโอริฟลีย์หลับไปในที่นั่นที่โต๊ะในครัว แม่อุ้มโอริฟไปนอนบนเก้าอี้ยาวในห้องนั่งเล่นอันเป็นที่ซึ่งพักหลังนี้เธอมาอาศัย นอนเกือบครึ่งคืน ส่วนพ่อปลุกไอจาร์ จากนั้นทุกคนก็แยกย้ายกันไป ยกเว้น อาออสกับแม่ พวกเขาเหลือกันเป็นสองคนสุดท้ายเสมอ

แม่เปิดจอภาพ ปล่อยให้เสียงจากช่องข่าวของสมาดังเบาๆ สมา ประกอบด้วยประเทศดาวเคราะห์ทั้งเก้า ซึ่งล้วนแต่เป็นดาวเคราะห์ที่มีขนาด

ใหญ่หรือมีความสำคัญเป็นอันดับต้นๆ ในทางทฤษฎีแล้ว ดาวเคราะห์-ประเทศทั้งหลายเป็นอิสระต่อกัน แต่สภามีอำนาจจากกับการค้า อาวุธ สนธิสัญญา และการเดินทาง รวมถึงบังคับใช้กฎหมายในย่านอวกาศที่ไร้ผู้ดูแล ช่องข่าวของสภารายงานข่าวจากแต่ละดาวเคราะห์-ประเทศไล่กันไป ทั้งการขาดแคลนน้ำมันเทเปส นวัตกรรมทางการแพทย์ล่าสุดบนโอเธียร์ และโจรสลัดบุกยึดยานในวงโคจรของพิธา

แม่กำลังเปิดกระป๋องสมุนไพรรักษาที่แรกอากาศคิดว่าท่านจะปร่งปร่าสงบใจเพื่อให้ทั้งสองได้พักผ่อนคลาย แต่แม่กลับเดินไปที่ตู้ตังโง่ทางเดินเพื่อหยิบกระปุกดอกนิทรากันเก็บไว้ชั้นบนสุดให้พ้นมือคนมา

“แม่ว่าคืนนี้เราน่าจะเรียนเรื่องพิเศษกัน” ซีฟาเอ่ย เขานึกถึงแม่ด้วยชื่อจริง ไม่ใช่ ‘แม่’ ในยามที่ท่านสอนวิธีใช้ดอกเกล็ดน้ำแข็ง ท่านเริ่มเรียกการปร่งปร่าดึกเช่นนี้ว่า ‘คาบเรียน’ อย่างช้าๆ เมื่อสองปีก่อน ทว่าวันนี้กลับฟังดูจริงจัง แต่สำหรับคนอย่างแม่ของอากาศแล้วก็บอกได้ยากกว่าเป็นอย่างไรงันแน่

“ไปหยิบเขียนออกมาแล้วตัดรากฮาร์วามาให้แม่หน่อย” ท่านสั่งพลางสวมถุงมือ “เราเคยใช้ดอกนิทรากันแล้วใช่ไหม”

“ในยานนอนหลับ” อากอสตอบ จากนั้นจึงทำตามคำสั่ง เขาหยิบไปยันทางซ้าย พร้อมกับเขียน มีด และรากฮาร์วาทียังมีขี้ดินเกาะ มันเป็นสีขาวซีด ปกคลุมด้วยขนฟูๆบางๆ

“แล้วก็ตำรียานันหนาการนั้น” ท่านเสริม “จำได้ว่าแม่บอกลูกไว้ว่าสักวันหนึ่งมันจะมีประโยชน์ในงานเลี้ยง *เมื่อลูกโตกว่านี้*”

“ใช่ชะ” อากอสตอบ “ตอนนั้นแม่ก็พูดว่า *เมื่อลูกโตกว่านี้* เหมือนกัน” มุมปากของท่านหยักขึ้น นั่นก็ถือว่ามากแล้วสำหรับแม่ของเขา

“ส่วนประกอบเดียวกับที่ลูกจะใช้เพื่อหย่อนใจได้ *เมื่อโตกว่านี้* ใช้เตรียมยาพิษได้ด้วย” สีหน้าของท่านเคร่งขรึม “ถ้าเพิ่มดอกนิทรากเป็นสองเท่าและลดรากฮาร์วาลงครึ่งหนึ่ง เข้าใจไหมจ๊ะ”

“ทำไม—” อากอสตั้งท่าจะถาม แต่ท่านเปลี่ยนเรื่องแล้ว

“ว่าแต่” ซีฟาเทกลีบดอกนิทราลงบนเชียงที่ใช้อยู่ มันยังเป็นสีแดง

แต่แห่งจนเหลือขนาดเท่านิ้วโป้ง “คืนนี้ลูกคิดอะไรอยู่จ๊ะ”

“เปล่าอะ” อากอสตอบ “เรื่องคนที่จ้างเราในงานผลิตน้ำมันอะ”

“พวกเขาสนใจในตัวผู้ได้รับการอำนวยการผลิตเสมอ แม่ก็อยากบอกลูก
ได้ว่าสักวันพวกเขาจะหยุดจ้างนะ” ท่านถอนใจ “แต่แม่เกรงว่าลูก...ลูกจะตก
เป็นเป้าสายตาเสมอ”

อากอสอยากถามท่านว่าทำไมถึงเน้นคำเช่นนั้น แต่เขาต้องระวังคำพูด
เสมอในเวลาเรียนเช่นนี้ หากถามอะไรผิดไป ชีฟาจะหยุดสอนทันที แต่
ถ้าถามถูกเรื่อง เขาอาจจะได้ฟังสิ่งที่ไม่ควรรู้

“แล้วแม่ล่ะอะ” เขาถาม “แม่คิดอะไรอยู่”

“อ้อ” จังหวะการชอยมิดของแม่คล่องแคล่วเหลือเกิน คมมีดกระทบ
เชียงดัง ฉับ ฉับ ฝีมือเขาเองก็เริ่มดีขึ้น แม่จะยังผลอห่นเป็นชิ้นใหญ่อยู่บ้าง
“คืนนี้แม่ได้แต่นึกถึงตระกูลโนอาเว็ก”

เท้าของท่านเปลี่ยนเปล่า นิ้วจุ่มเข้าเพราะความเย็น เท้าของผู้พยากรณ์

“พวกเขาคือตระกูลผู้ปกครองโซเทิต” แม่พูดต่อ “ดินแดนของคัทรูรา”

โซเทิตเป็นเพียงชนเผ่าหนึ่ง ไม่ใช่ดาวเคราะห์-ประเทศ และเป็นที่รู้จัก
กันดีด้านความดุร้ายป่าเถื่อน พวกเขาตกแต่งแขนเป็นเส้นสายแทนทุกชีวิต
ที่พรางไป สอนศาสตร์แห่งสงครามให้กระทั้งเด็กเล็กๆ และอาศัยอยู่บนดาว
รูวาร์ห์เช่นเดียวกับอากอสและครอบครัว แต่พวกโซเทิตไม่ได้เรียกดาวเคราะห์
ดวงนี้ว่า ‘รูวาร์ห์’ และไม่ได้เรียกตัวเองว่าชาว ‘รูวาร์ห์ซิด’ คนเหล่านั้นอาศัยอยู่
อีกฟากของทุ่งหญ้าชนกอันกว้างใหญ่ไพศาล เป็นหญ้าชนกอย่างเดียวกับ
ที่ขึ้นอยู่ริมบ้านของพวกอากอส

ย่าของเขาเสียชีวิตในการโจมตีครั้งหนึ่งของพวกโซเทิต ทั้งที่มีเพียง
มิดห่นขนมปังเล่มเดียวไว้ป้องกันตัว หรืออย่างน้อยพอก็เล่าว่าอย่างนั้น
เมืองเฮสซาเก็บรักษารอยแผลที่เกิดจากความรุนแรงของพวกโซเทิตไว้ มี
ทั้งชื่อของผู้ล่องลับที่สลักไว้บนกำแพงหินเตี้ย หน้าต่างต่างๆ ที่เพียงแต่
ปะกระจกซ้อนไปแทนที่จะเปลี่ยนบานใหม่ ทำให้รอยร้าวยังปรากฏชัด

เพียงข้ามทุ่งหญ้าชนกไปเท่านั้น บางครั้งคนเหล่านั้นก็คล้ายจะอยู่ใกล้
จนเอื้อมไปสัมผัสได้

“ลูกรู้ไหมว่าครอบครัวโนอาเว็ก็ได้รับการอำนวยความสะดวกเหมือนกัน เหมือนลูกกับพวกพี่ๆ” ซีฟาทอ “ก่อนหน้านี้เหล่าผู้พยากรณ์มองไม่เห็น ลิขิตสายตระกูลนั้นหรอก มันเพิ่งจะปรากฏขึ้นในช่วงชีวิตของแม่ และเมื่อ มันปรากฏขึ้น มันก็ทำให้พวกโนอาเว็ก็มีอิทธิพลเหนือรัฐบาลโซเท็ต พวกเขารวบอำนาจไว้ และมันก็อยู่ในมือของพวกเขามาบัดนี้”

“ผมไม่รู้ว่าเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นได้ด้วย การที่จู่ๆตระกูลหนึ่งก็มีลิขิตขึ้นมานะฮะ”

“พวกเราผู้ได้รับพรให้มองเห็นอนาคตไม่มีอำนาจกำหนดว่าใครจะ ได้รับลิขิตหรือกะจะ” แม่ว่า “เราเห็นอนาคต เห็นความเป็นไปได้ับร้อยๆ แต่ลิขิตคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนคนหนึ่งโนอนาคตทุกรูปแบบที่เรามองเห็น ซึ่งเป็นสิ่งที่หาได้ยากมาก และลิขิตเหล่านั้นก็เลือกตระกูลที่จะได้รับการอำนวยความสะดวกเอง ไม่ใช่ในทางกลับกัน”

เขาไม่เคยมองในมุมนั้นมาก่อน ผู้คนชอบพูดว่าผู้พยากรณ์มอบลิขิตให้ กับคนสำคัญๆหรือคนพิเศษราวกับของขวัญ แต่ฟังจากที่แม่พูดแล้ว เรื่องมันกลับกันต่างหาก ลิขิตคือสิ่งที่ทำให้ตระกูลใดตระกูลหนึ่งวิเศษขึ้นมา

“แปลว่าแม่เห็นลิขิตของพวกเราแล้วสินะฮะ ของพวกโนอาเว็กัน”

แม่พยักหน้า “แค่ลูกสาวกับลูกชายของครอบครัวนั้นจะ รีเช็กกับไซรา ผู้ชายนะโตกว่า ส่วนผู้หญิงวัยไล่เลี่ยกับลูก”

เขาเคยได้ยินชื่อทั้งสองมาก่อน พร้อมกับข่าวลือไร้สาระน่าขันมากมาย เป็นต้นว่าพวกเขาน้าลายพุ่มปากตลอดเวลา สะสมลูกตาของศัตรูไว้ในขวดโหล หรือมีตราสังหารเรียงเป็นแนวตั้งแต่ข้อมือจรดหัวไหล่ บางทีเรื่องสุดท้ายนั้นอาจไม่ได้น่าขันนัก

“บางครั้งก็เห็นขัดเหลือเกินว่าทำไมคนเราถึงเป็นอย่างที่เป็นอยู่” แม่พูดเสียงแผ่ว “รีเช็กกับไซรา ลูกของทราชา ลาสเม็ต พ่อของทั้งสองเป็นลูกของผู้หญิงที่สังหารพี่น้องของตน เชื้อพันธุ์แห่งความรุนแรงถูกบ่มเพาะจากรุ่นสู่รุ่น” แม่ผงกศีรษะ ทั้งร่างโยกตามไปด้วย โล้ไปข้างหน้าทีข้างหลังที “และแม่ก็เห็นมัน เห็นทุกอย่าง”

อากอสจับมือแม่ไว้

“แม่ขอโทษจ๊ะ อากอส” แม้ว่า เขาไม่แน่ใจว่าแม่ขอโทษที่พูดมากเกินไป หรือด้วยเหตุผลอื่นกันแน่ แต่ก็ไม่สำคัญหรอก

ทั้งสองยืนอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง ฟังเสียงแว่วๆ จากช่องข่าว คินที่มีดที่สุดของปีคัลยาจะมีดียิ่งกว่าแต่ก่อน

“โพล่กลางดึก” ออสโนแอนด์ “หัวเข้าฉันมีแผลลอกอยู่
จู่ๆมันก็ร้อนจี๋ พอตลบผ้าห่มออก มันก็หายไปแล้ว”

ห้องเรียนมีผนังโค้งหนึ่งด้านและผนังตรงสองด้าน กลางห้องเป็นที่ตั้ง
ของเตาผิงขนาดใหญ่ซึ่งมีหินเพลิงอยู่เต็ม ครูของพวกเขาจะมาเดินวนรอบ
มันไปเรื่อยขณะสอน ก่อให้เกิดเสียงเอี้ยดๆเมื่อรองเท้าบูตกระทบพื้น บางที
อากอสก็นับดูว่าครูเดินวนกี่รอบต่อหนึ่งคาบเรียน จำนวนที่นับได้นั้นไม่เคย
น้อยเลย

เก้าอี้โลหะติดจอกระจกทำมุมเฉียงเล็กน้อยตั้งล้อมเตาผิง จอภาพ
เรืองแสง พร้อมจะฉายบทเรียนประจำวันนี้ แต่ครูยังไม่ถึง

“จิ้งก็ให้เราดูสิ” ริยา เพื่อนร่วมชั้นอีกคนเอ่ยขึ้น เธอพันผ้าพันคอ
ปักเป็นลายแผนที่ภูวาท์แสดงความรักชาติเสมอ และไม่เคยเชื่อคำพูดใคร
ง่ายๆ เมื่อใดก็ตามที่ได้ยินใครอ้างอะไร เธอจะยืนยันลูกที่เต็มไปด้วยกระ
จนกว่าอีกฝ่ายจะมีหลักฐานมาพิสูจน์

ออสโนจรวดมืดพกล่เล่ลงที่นิ้วโป้งและกดลงไป เลือดซึมออกมา
จากแผล และกระทั้งอากอสที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก็ยังเห็นว่าผิวของอีกฝ่าย
ค่อยๆปิดเข้าราวกับรูตชิบ

ทุกคนจะได้รับพรกระแสนของตนเมื่อโตขึ้น หลังจากร่างกายเปลี่ยนแปลง ซึ่งดูจากการที่อากาศยังตัวเล็กนิดเดียวแม้จะอายุสิบสี่แล้วก็คงอีกพักใหญ่กว่าเขาจะได้รับพรของตน บางทีพรนั้นก็สืบทอดกันมาในครอบครัว บางครั้งก็ต่างออกไป บางทีก็มีประโยชน์ บางครั้งก็ไม่ พรของออสโนมีประโยชน์

“ยอดไปเลย” ริสว่า “ฉันอดใจรอให้พรของตัวเองปรากฏแทบไม่ไหวแล้ว นายรู้ตัวก่อนไหมว่าจะได้รับพรแบบไหน”

ออสโนเป็นเด็กผู้ชายที่สูงที่สุดในชั้นเรียน และเวลาคุยกับใคร เขาก็จะยื่นชิดอีกฝ่ายเพื่อตอกย้ำความจริงข้อนั้น เขาคุยกับอากาศครั้งล่าสุดเมื่อฤดูก่อน แม่ของออสโนก็เอยกับลูกชายก่อนจะเดินลับไปว่า “เป็นถึงเด็กที่ได้รับการอำนวยลิติตแต่ๆ แต่กลับดูไม่เท่าไรเลยนะ”

ออสโนตอบว่า “เขาก็ดีนะชะ”

แต่อากาศไม่ได้ดีหรอก มันก็แค่คำที่คนชอบใช้กันเวลาพูดถึงคนเจียบๆ เท่านั้น

ออสโนยกแขนขึ้นพาดพนักเก้าอี้แล้วปิดเส้นผมสีดำที่ร่วงลงมาปรกตา “พอฉันบอกว่ายิงเรารู้จักตัวเองดีเท่าไร เราก็จะยิ่งประหลาดใจกับพรของตัวเองน้อยเท่านั้น”

ริสาผงกศีรษะเห็นด้วย เปียของเธอขยับขึ้นลงบนแผ่นหลัง อากอสพนันกับตัวเองว่าริสากับออสโนต้องออกเดทกันก่อนฤดูกาลนี้จะสิ้นสุดแน่

แต่แล้วสภาพที่ฝังอยู่ข้างประตูก็กะพริบก่อนจะดับวูบ ไฟทุกดวงในห้องดับลงเช่นกัน รวมถึงไฟในทางเดินที่ลอดใต้ประตูเข้ามา คำพูดของริสาค้างอยู่ที่ริมฝีปาก อากอสได้ยินเสียงโหวกเหวกมาจากทางเดิน ตามด้วยเสียงเอี้ยดของเก้าอี้ตัวเองเมื่อเขาลุกขึ้น

“เคเรเซธ...!” ออสโนกระซิบปราม แต่อากาศไม่เข้าใจว่าการแอบดูโถงทางเดินจะน่ากลัวตรงไหน ไซ่ว่าจะมีตัวอะไรกะโจนมากัดเขาเสียหน่อย

เขาเปิดประตูกว้างพอให้เปียตรงออกไป และชะโงกไปยังทางเดินแคบๆ ด้านนอก อาคารนี้เป็นทรงกลมเช่นเดียวกับอาคารจำนวนมากในเฮสซามีห้องทำงานของครูอยู่ตรงกลาง ห้องเรียนล้อมอยู่รอบนอก และทางเดินคั่นระหว่างสองส่วน เมื่อไฟดับ ทางเดินก็มีดเสียงจนเขาเห็นแต่แสงไฟฉุกเฉิน

สีลัมที่ปลายบันไดเท่านั้น

“เกิดอะไรขึ้น” เขาจำเสียงนั้นได้ เป็นเสียงของโอรี เธอก้าวมายืนใต้แสงสีลัมของบันไดตะวันออก คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือป้าบาดาห์ซึ่งมีสภาพที่กระเซอะกระเซิงที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็น เส้นผมหลุดจากมวยลงมาปรกรอบใบหน้า กระดุมเสื้อสเวตเตอร์ติดผิวดม

“หลานอยู่ในอันตราย” บาดาห์ว่า “ได้เวลาทำตามที่คุณแม่แล้ว”

“ทำไมคะ” โอรีขึ้นเสียง “ป้าเดินดุ่มๆเข้ามาในนี้ ลากหนูออกมาจากห้องเรียน จะให้หนูทำทุกอย่าง ทุกคน—”

“ผู้ที่ได้รับการอำนวยความสะดวกทุกคนตกอยู่ในอันตราย เข้าใจไหม มีคนรู้เรื่องของหลานแล้ว หลานต้องไปเดี๋ยวนี้”

“แล้วพวกเคเรเซอะละคะ พวกเขาไม่ตกอยู่ในอันตรายเหมือนหนูหรือคะ”

“ไม่เท่าหลานหรอก” บาดาห์คว้าข้อศอกโอรีและจุดเธอไปทางซันพักบันไดตะวันออก ใบหน้าของโอรีอยู่ในเงามืด ทำให้ยากจะไม่เห็นสีหน้าของอีกฝ่าย แต่ก่อนจะเลี้ยวกลับไป เธอหันหน้ามาทางเขา เรือนผมปลิวพัด ใบหน้า เสื้อสเวตเตอร์หลุดลงจากไหล่ เผยให้เห็นไหปลาร้า

เขาค่อนขำมั่นใจว่าเธอสบตาเขาพอดี ดวงตาคู่นั้นเบิกกว้างหวาดกลัว แต่ก็ยากจะระบุให้แน่ชัด จากนั้นเสียงหนึ่งก็เรียกชื่อของอากอส

ซีซีถูกต้อนออกมาจากห้องทำงานกลางตึก เธอสวมชุดกระโปรงสีเทา เนื้อหนา รองเท้าบูตสีดำ ปากเหม็นเน่น

“ไปกันเถอะ” เธอว่า “เราถูกเรียกตัวไปที่ห้องครูใหญ่ พ่อกำลังมารับแล้ว เราไปรอที่นั่นได้”

“เกิดอะไร—” อากอสอ้าปาก แต่เสียงของเขาก็เบาเกินกว่าใครจะสนใจเช่นกัน

“ไปกันเถอะ” ซีซีผลักบานประตูที่เพิ่งปิดไป ความคิดของอากอสกระเจิดกระเจิง โอรีมีลิสิต ไฟทุกดวงดับ พ่อกำลังมารับ โอรีตกอยู่ในอันตราย ตัวเขาเองตกอยู่ในอันตราย

ซีซีเดินไปในทางเดินมืดมิด จากนั้นเขาก็เห็นประตูบานหนึ่งเปิดอยู่

ตะเกียงสว่างไสว และไอจาร์ก็หันมามอง

ครูใหญ่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม อากอสจำชื่อเขาไม่ได้ ทุกคนเรียกเขาว่า ‘ครูใหญ่’ และจะเห็นหน้าอีกฝ่ายก็ต่อเมื่อมีการประกาศหรือขณะที่เขากำลังมุ่งหน้าไปที่ไหนสักแห่ง อากอสไม่เคยสนใจเขาเลย

“เกิดอะไรขึ้น” อากอสถามไอจาร์

“ไม่มีใครยอมบอกเลย” ไอจาร์ชี้ไปที่ครูใหญ่

“ทางโรงเรียนมีนโยบายให้ผู้ปกครองเป็นผู้ตัดสินใจเองในสถานการณ์เช่นนี้” ครูใหญ่เอ่ย บางครั้งพวกเด็กๆ ก็ล้อกันว่าครูใหญ่มีชิ้นส่วนจักรกลแทนที่จะเป็นเนื้อหนัง และถ้ากริดเขา สายไฟจะทะลักออกมา อย่างน้อยๆ เขาก็พูดเหมือนเครื่องจักรจริงๆ

“แต่ครูบอกไม่ได้เลยหรือครับว่าเป็นสถานการณ์แบบไหนกัน” ไอจาร์พูดอย่างที่แม่คงพูดถ้าท่านอยู่ด้วย ว่าแต่แม่อยู่ในไหนนะ อากอสคิดพอกำลังมารับพวกเขา แต่ไม่มีใครเอ่ยถึงแม่เลย

“ไอจาร์” ซิซีเอ่ย และเสียงกระซิบของเธอทำให้ใจของอากอสนิ่งลงเช่นกัน รวากับเธอพูดกับกระแสน้ำที่ล้นสะท้อนอยู่ในตัวเขา ปลอดภัยมันสงบลงนิด ความรู้สึกนั้นคงอยู่คู่หนึ่ง ครูใหญ่ ไอจาร์ ซิซี และอากอสต่างรอกันเงียบๆ

“ชักจะหนาวแล้ว” ไอจาร์เอ่ยขึ้นในที่สุด สายลมลอดใต้ประตูเข้ามาทำให้ข้อเท้าอากอสเย็นเฉียบ

“ครูรู้ ครูต้องตัดไฟ” ครูใหญ่เอ่ย “ครูตั้งใจจะรอจนพวกเธอออกเดินทางไปด้วยสวัสดิภาพแล้วค่อยเปิดระบบใหม่”

“ครูตัดไฟให้เราหรือคะ ทำไมกัน” ซิซีถามเสียงหวาน เป็นเสียงออดอ้อนแบบเดียวกับที่เธอใช้ยามต้องการจะอยู่ดึกหรืออยากได้ขนมหวานเพิ่มอีกชิ้น มันใช้กับพ่อแม่ของทั้งสามไม่ได้ผล แต่ครูใหญ่นั่นอ่อนยวบราวกับเทียนไขที่ถูกไฟหลน อากอสแอบคิดว่าคงมีน้ำตาเทียนเจนนองใต้โต๊ะเขา

“วิธีเดียวที่จะปิดจอภาพในขณะนี้สภาประกาศเหตุฉุกเฉินได้” ครูใหญ่ตอบเสียงแผ่ว “คือการตัดไฟ”

“แปลว่ามีประกาศฉุกเฉินสินะคะ” ซิซีอ้อนต่อ

“ใช่ ผู้นำสภาเพิ่งประกาศเมื่อเช้านี้เอง”

ไอจาร์และอากอสสบตากัน ซิซึย้มอย่างใจเย็น มือทั้งสองประสานกันอยู่บนหัวเข้า สภาแสงเช่นนี้และเกลียวผมหยักศกที่ล้อมใบหน้าขบขันให้เห็นชัดว่าเธอคือลูกสาวของเออาซาห์อย่างแท้จริง พ่อของพวกเขาก็ได้ทุกสิ่งที่ต้องการเสมอเช่นกัน เพียงใช้รอยยิ้มและเสียงหัวเราะก็ทำให้ผู้คน หัวใจ และสถานการณ์สงบลงได้เสมอ

เสียงกำปั้นทุบประตูห้องครูใหญ่ดังขึ้นเร็ว ๆ ทำให้ชายผู้กลายเป็นเทียนซีผึ้งรอดพ้นจากการอ่อนยวบไปมากกว่านี้ อากอสรู้ว่าต้องใช่พ่อแน่ ๆ เพราะลูกบิดหลุดจากประตูพร้อมเสียงทุบครั้งสุดท้าย แผ่นโลหะที่ยึดมันไว้กับเนื้อไม้แยกเป็นสองส่วน พ่อควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ และพรกระแลก็ปรากฏชัดเจน พ่อซ่อมโน่นนี่อยู่เสมอ แต่ก็เป็นที่ทันท่วงทีกับตัวเองกับมือกว่าครึ่ง

“ขอโทษครับ” เออาซาห์พิมพ์เท้าเมื่อก้าวเข้ามาในห้อง เขายัดลูกบิดคืนที่และไล่ปลายนิ้วลงบนรอยร้าว รอยประสานของโลหะเหลื่อมกันเล็กน้อย แต่ก็แทบจะดีเหมือนใหม่ แม่ชอบบอกว่าพ่อซ่อมของไม่เคยสมบูรณ์เสียที และพวกเขาก็มีงานเบี้ยว ๆ กับหูกเหือกบิน ๆ เป็นหลักฐานเต็มบ้าน

“คุณเคเรเซธ” ครูใหญ่เอ่ย

“ขอบคุณนะครับครูใหญ่ที่สั่งการอย่างรวดเร็ว” พ่อพูด พ่อไม่ยั้มลักนิด สีหน้าเคร่งขรึมของท่านทำให้อากอสกลัวยิ่งกว่าทางเดินมืด ๆ ป่าซีไวววายของโอรี หรือริมฝีปากเม้มสนิทของซิซึเสียอีก พ่อของพวกเขายั้มอยู่ตลอดเวลา กระทั่งในยามที่ไม่ควร แม่บอกว่ามันเป็นเพราะที่ที่ดีที่สุดของเขา

“ไปกันเถอะ ลูกเล็ก ลูกเล็กกว่า ลูกเล็กที่สุด” เออาซาห์พูดตกลงไปแกน ๆ “กลับบ้านกันเถอะ”

ทั้งหมดลุกขึ้นเดินไปยังประตูโรงเรียนทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘บ้าน’ พวกเขาตรงไปยังที่แขวนเสื้อโค้ตซึ่งเต็มไปด้วยก้อนขนสัตว์สีเทาหน้าตาเหมือนกัน ไม่มีผิดเพื่อหาตัวที่มีนามสกุลปักไว้ตรงคอปก เคเรเซธ เคเรเซธ เคเรเซธ ซิซึกับอากอสจำเลื้อยติดอยู่ครูหนึ่งจึงต้องแลกคืน แขนเสื้อของอากอสเล็กลงไป

สำหรับชีชี ส่วนเสื้อของเธอก็ยาวเกินไปสำหรับร่างเล็กๆของเขา

ยานเหาะรออยู่ด้านนอก ประตูเปิดค้างไว้ มันใหญ่กว่ายานทั่วไป แต่ก็กลมป้อมไม่ต่างกัน ตัวถังโลหะสีดำเปราะคราบดิน ช่องข่าวซึ่งปกติแล้วจะถ่ายทอดเสียงไปทั่วห้องโดยสารถูกปิดไว้ และจอนำทางก็เช่นกัน เอาซาห์จึงกดปุ่ม ขยับคันโยก และอุปกรณ์ควบคุมต่างๆโดยไม่มีเสียงของยานเหาะคอยรายงานสถานการณ์ ไม่มีใครคาดเข็มขัดนิรภัย อาจออสรู้สึกรู้ว่าการเสียเวลาไปกับเรื่องพรรค์นั้นช่างโง่เขลาสิ้นดี

“พ่อฮะ” ไอจาทเอ่ยขึ้น

“สภาตัดสินใจประกาศลัทธิของสายตระกูลทั้งหมดที่ได้รับการอำนวยการเมื่อเช้านี้” พ่อบอก “เหล่าผู้พยากรณ์แจ้งลัทธิทั้งหลายให้สภาทราบเมื่อหลายปีก่อนเป็นการลับ เป็นสัญลักษณ์แสดงความไว้วางใจ ปกติแล้วจะไม่มี การประกาศลัทธิของใครจนกว่าเขาจะตาย มีเพียงเจ้าตัวและครอบครัวเท่านั้นที่รู้ แต่ตอนนี้...” เขากวาดตามองทั้งสามไล่ไปที่ละคน “ทุกคนรู้ลัทธิของพวกเขาแล้ว”

“มันคืออะไรหรือฮะ” อาจออสเอ่ยเสียงแผ่วพร้อมกับชีชีที่ถามขึ้นว่า “ทำไมมันถึงอันตรายล่ะคะ”

พ่อตอบชีชี ไม่ได้ตอบเขา “ไม่ได้อันตรายต่อผู้มีลัทธิทุกคนหรอก แต่บางคนก็...เสี่ยงกว่าคนอื่น”

อาจออส نگاهป่าของโอรีนวยข้อคอกเธอแล้วลากไปทางบันได มีคนรู้เรื่องของหลานแล้ว หลานต้องไปเดี๋ยวนี้

โอรีมีลัทธิ เป็นลัทธิที่อันตรายด้วย แต่เท่าที่อาจออสจำได้ ตระกูล ‘เรตนาลิส’ ไม่ได้อยู่ในทำเนียบผู้ได้รับการอำนวยการ นั่นคงไม่ใช่นามสกุลจริงของเธอ

“แล้วลัทธิของพวกเขาอะไรฮะ” ไอจาทถาม และอาจออสก็อจฉะเสียง อันดังฟังชัดของพี่ชาย บางครั้งเมื่อพวกเขาอยู่กันตึกเกินกำหนด ไอจาทก็จะพยายามเบาเสียงลงเป็นกระซิบ แต่พ่อหรือแม่ก็จะปรากฏตัวขึ้นหน้าประตูอย่างรวดเร็วเพื่อปราบให้พวกเขาเงียบ ต่างกับอาจออสซึ่งเก็บความลับไว้ภายใน และนั่นก็คือสาเหตุที่เขายังไม่เล่าเรื่องโอรีให้ใครฟัง

ยานเหาะแล่นข้ามทุ่งดอกเกลิदन้าแข็งที่พ่อของพวกเขาดูแล มัน
แผ่ไปทุกทิศทางไกลหลายไมล์ ซอยแบ่งเป็นแปลงย่อยๆ ด้วยรั้วลวดหนาม
เตี้ยๆ ดอกริษยาสีเหลือง ดอกผุดผ่องสีขาว เกษารั้ววาลีเขียว ใบเซนเดส
สีน้ำตาล และสุดท้ายในแปลงที่ล้อมด้วยลวดหนามไฟฟ้าคือดอกนิทราสีแดง
ก่อนจะล้อมรั้วลวดหนามเช่นนี้ ผู้คนเคยฆ่าตัวตายด้วยการวิ่งเข้าไปในทุ่ง
ดอกนิทราและนอนตายอยู่ท่ามกลางกลีบดอกสีสดเหล่านั้น พิษของมันทำให้
พวกเขาหลับใหลและจากไปภายในไม่กี่ชั่วโมงหายใจ อากอสคิดว่ามันเป็น
ความตายที่ไม่เลวร้ายเท่าไร แค่มดสติไปท่ามกลางดอกไม้โดยรอบและ
ท้องฟ้าสีขาวเบื่อบน

“ไว้เราปลอดภัยกันแล้วพ่อจะเล่าให้ฟังนะ” พ่อผีนทำเสียงร่าเริง

“เมื่ออยู่ในหะ” อากอสถาม และคราวนี้เอาชาห์ก็ได้ยินเขา

“แม่...” เอาชาห์กัดฟันกรอด และรอยฉีกขนาดใหญ่ก็ปรากฏบนเขา
ข้างใต้ตัวเขา คล้ายกับรอยปริบนขนมปังในเตาอบ พ่อสบทก่อนจะลูบเขา
เพื่อซ่อมมัน อากอสกะพริบตา กลัวจับใจ ทำไมพ่อถึงโมโหขนาดนี้

“พ่อไม่รู้ว่ามีอยู่ในไหน” พ่อพูดต่อจนจบ “พ่อมั่นใจว่าแม่ไม่เป็นไร”

“แม่ไม่ได้เตือนพ่อเรื่องนี้หรือหะ” อากอสถาม

“แม่อาจจะไม่รู้ก็ได้” ซีซีกระซิบ

แต่ทั้งหมดรู้ดีว่าประโยคนั้นผิดเพี้ยนเพียงใด ซีฟ้ารู้ตลอด รู้เสมอ

“แม่ของพวกเขาจะมีเหตุผลในทุกเรื่องที่ทำ บางครั้งเราก็แค่ไม่รู้เหตุผล
นั่นคืออะไร” เอาชาห์สงบลงบ้างแล้ว “แต่เราต้องเชื่อใจแม่เขาเนะ แม้ในเวลา
ที่เชื่อได้ยากก็เถอะ”

อากอสไม่ค่อยแน่ใจว่าพ่อเชื่ออย่างนั้นจริงๆ ฟังเหมือนพ่อพูดเพื่อ
ปลอบตัวเองต่างหาก

เอาชาห์บังคับยานเหาะลงจอดที่สนามหน้าบ้าน ทำให้ดอกหญ้าและ
ลำต้นลายจุดของหญ้าชนกบีแบ่นไป ทุ่งหญ้าชนกทางด้านหลังของตัวบ้าน
กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา บางครั้งเรื่องแปลกๆ ก็เกิดขึ้นกับคนในทุ่งหญ้า
บ้างก็ได้ยินเสียงกระซิบ บ้างก็เห็นเงาตะคุ่มๆ ในดงหญ้า และลูลูกเข้าไป
ในหิมะ หลงจากทางเดิน และถูกผืนดินกลืนกินไป นานๆ ที่ก็มีเรื่องเล่าลือ

กัน หรือใครบางคนอาจจะมองเห็นโครงกระดูกทั้งร่างจากยานเหาะ แต่คนที่อาศัยอยู่ใกล้ทุ่งหญ้าสูงอย่างอากาศนั้นชินกับการเพิกเฉยต่อบิหน้าที่ปรากฏขึ้นทุกทิศทางและคอยกระซิบเรียกชื่อเขาแล้ว บางครั้งไบหน้าเหล่านั้นก็ชัดเจนจนมองออกว่าเป็นใคร ทั้งปู่ตายายผู้ล่วงลับ พ่อกับแม่ที่ไบหน้าบิดเบี้ยวคล้ายศพ หรือพวกเด็กๆ ที่โรงเรียนที่ชอบรังแกเขา

แต่เมื่ออากาศก้าวลงจากยานเหาะและเอื้อมไปแตะปอยหญ้าเหนือศีรษะ เขาก็สะดุ้งเลือกเมื่อตระหนักว่าไม่เห็นและไม่ได้ยินสิ่งใดเลย

เขาชะงัก กวาดตาสารวจทุ่งหญ้าหาภาพหลอนเหล่านั้น ทว่ากลับไม่มี “อากาศ!” ไอजाห์ขึ้นเสียง

แปลกจัง

เขาวิ่งตามไอजाห์ไปยังประตูหน้าบ้าน เอาซาห์ปลดล็อกและทุกคนก็รุดกันเข้าไปถอดเสื้อโค้ट แต่ขณะที่สุดอากาศภายในบ้านเข้าไปนั้น อากอสก็นึกตระหนักว่ามีกลิ่นผิดปกติ บ้านของพวกเขาหอมกลิ่นเครื่องเทศเสมอ เป็นกลิ่นขนมปังมือเช้าที่พ่อชอบอบในเดือนที่อากาศหนาวจัด แต่ตอนนี้มันกลับมีกลิ่นเหมือนจระบีและเหงื่อ ท้องไส้ของอากอสบิดเกร็ง

“พ่อฮะ” เขาเรียกในจังหวะที่เอาซาห์กดปุ่มเปิดไฟพอดิ

ไอजाห์ร้องลั่น ซีซีล้าลัก อากอสยืนตัวแข็ง

มีชายสามคนยืนอยู่ในห้องนั่งเล่น คนหนึ่งสูงผอม อีกคนสูงกว่าและไหล่กว้างกว่า ส่วนคนที่สามนั้นเตี้ยตัน ทั้งสามสวมเกราะที่เงาแวบภายใต้แสงสีอมเหลืองของหินเพลิง เกราะนั้นสีเข้มจนคล้ายสีดำ แต่ความจริงแล้วเป็นสีน้ำเงินเข้มต่างหาก พวกเขาถือมีดกระแสน้ำเตรียมพร้อม มือกำโลหะแน่น ขณะที่เส้นสายสีดำของกระแสน้ำรอบมือ พันธนาการอาวุธเข้ากับเจ้าของ อากอสเคยเห็นมิดเซ่นนี้มาก่อน แต่ก็ไม่มือของทหารที่ลาดตระเวนทั่วเฮสซาเท่านั้น บ้านของพวกเขาไม่จำเป็นต้องมีมีดกระแสน้ำ มันเป็นเพียงบ้านของชาวไร่และผู้พยากรณ์

อากอสแน่ใจทั้งที่ไม่ได้รู้จริงหรือกว่าคนเหล่านี้คือพวกโซเทิต ศัตรูของธูวาร์ ศัตรูของ พวกเขา คนเหล่านี้คือที่มาของเทียนไขทุกเล่มที่ถูกจุดขึ้นในอนุสรณ์สถานรำลึกถึงการบุกโจมตีของพวกโซเทิต ผากแผลเป็นไว้ใน

อาคารของเฮสซา ทบกระຈກให้สะท้อนแต่ภาพแตกร้าว พรากผู้ที่กล้าหาญที่สุด แข็งแรงที่สุด และดุฉันที่สุดไป ปลอຍให้ครอบครัวของคนเหล่านั้นต้องรำให้ ย่ำผู้พกมิตหันขมบ้งของอากาศคือหนึ่งในคนเหล่านั้น พ่อของเขาก็เช่นกัน

“พวกแกมาทำอะไรที่นี่” เอาซาห์ถามเสียงเครียด ดูเหมือนยังไม่มีใครแตะต้องห้องนั่งเล่น เบาຍวางเรียงอยู่รอบโต๊ะตัวเตี้ย ผ้าห่มขนสัตว์ม้วนอยู่ข้างเตาผิงตรงจุดที่ซีซีทิ้งไว้นอนอ่านหนังสือ ไฟในเตาผิงเหลือเพียงถ่านแดงๆ คุโซน อากาศในห้องเย็นเฉียบ พ่อกางขาออกเพื่อใช้ตัวบ้งร่างของทั้งสามไว้

“ไม่มีผู้หญิง” ชายคนหนึ่งพูดกับคนที่เหลือ “สงสัยจริงว่าหล่อนอยู่ไหน”

“ผู้พยากรณ์” ชายอีกคนตอบ “เป็นเหยื่อที่จับไม่ย่ายเท่าไร”

“ฉันรู้ว่าพวกแกพูดภาษาเราได้” คราวนี้เสียงของเอาซาห์แข็งขึ้น “หยุดพล่ามเหมือนไม่เข้าใจฉันเสียที”

อากาศขมวดคิ้ว พ่อไม่ได้ยินหรือว่าพวกนั้นกำลังพูดถึงแม่

“หมอนี่ปากมากจริง” คนสูงที่สุดเอ่ย ดวงตาของเขาเป็นสีทองคล้ายโลหะหลอมเหลว “ชื่ออะไรนะ”

“เอาซาห์” คนเตี้ยที่สุดตอบ เขามีแผลเป็นเต็มหน้า เป็นรอยขีดเล็กๆ ปาดไปทั่วทุกทิศทาง ผิวรอบแผลเป็นที่ยาวที่สุดซึ่งอยู่ข้างดวงตายนัย ชื่อของพ่อฟังดูเหอะหะเมื่อดังจากปากเขา

“เอาซาห์ เคเรเซธ” ชายตาสีทองเอ่ย คราวนี้เสียงของเขา...ต่างออกไป คล้ายกับจู่ๆ ก็พูดติดสำเนียงอย่างหนัก แต่ก่อนหน้านี้ไม่ใช่สำนึกแล้วจะเป็นไปได้อย่างไร “ฉันชื่อวาส คุซาร์”

“ฉันรู้ว่าแกเป็นใคร” เอาซาห์ตอบ “ฉันไม่ได้อยู่ในถ้ำหลังเขาที่ไหน”

“จับตัวหมอนั้นไว้” ชายชื่อวาสเอ่ย และคนตัวเตี้ยที่สุดก็โผล่เข้าไปพ่อของพวกเขา ซีซีและอากาศสะดุ้งถอยขณะที่ทหารชาวโซเทิตปล้ำจับกับพ่อเป็นพัลวัน เอาซาห์กัดฟันกรอด กระຈກเงาในห้องนั่งเล่นแตกเป็นเสี่ยงๆ เศษกระຈກปลิวไปทั่ว จากนั้นกรอบรูปบนหิ้งเหนือเตาผิงซึ่งมีภาพวันแต่งงาน

ของพ่อกับแม่ก็แตกเป็นสองเสียง แต่ทหารชาวโซเทิตก็ยังรัดตัวเอาชาห์ไว้แน่น กดเขาลงกับพื้น ทำให้พวกเขาทั้งสาม ไอจาห์ ซิซี และอากอสไรท์กำบัง

ทหารคนที่เตี้ยที่สุดกดพ่อลงคุกเข่าและจ่อมีดกระแสนไปที่คอหอย

“อย่าให้เด็กพวกนั้นหนีไปได้” วาสพูดกับชายร่างผอมในจังหวัดที่อากอสนึกถึงประตูด้านหลังขึ้นมาได้พอดี แต่กว่าเขาจะเอื้อมมือไปถึงมัน มือหยาบกร้านก็ตะบปไล่เขาเสียแล้ว และชาวโซเทิตก็หิวตัวเขาให้ลอยขึ้นด้วยมือเพียงข้างเดียว ไหล่ของอากอสปวดร้าว เขาถีบชายคนนั้นที่ขาอย่างแรง แต่อีกฝ่ายกลับแคหัวเราะ

“ไอ้หนูตัวจ้อยผิวบางเอ๊ย” ทหารเยาะเย้ย “แกกับพวกน่าสมเพชเผ่าเดียวกันรีบๆ ยอมแพ้เสียจะดีกว่า”

“เราไม่ได้น่าสมเพช!” อากอสร้อง คำพูดนั้นโง่เขลามาก เหมือนคำพูดของเด็กเล็กๆ เวลาที่ไม่รู้จะเถียงให้ชนะได้อย่างไร แต่ด้วยเหตุผลบางประการ มันกลับทำให้ทุกคนชะงักกึก ไม่ใช่แค่ชายคนที่กำแขนอากอสอยู่ แต่ยังรวมถึงซิซี ไอจาห์ และเอาชาห์ด้วย ทุกคนจ้องอากอสเป็นตาเดียว และให้ตายสิ ใบหน้าของเขาร้อนผ่าว นี่เป็นการหน้าแดงครั้งที่ผิดเวลาที่สุดในชีวิตของเขา ซึ่งไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยทีเดียว

จากนั้นवास คูซาร์ ก็หัวเราะ

“ลูกคนเล็กของแกสินะ” วาสพูดกับเอาชาห์ “แกรู้ไหมว่าเขาพูดภาษาโซเทิตได้”

“ฉันไม่ได้พูดภาษาโซเทิต” อากอสพูดไม่เต็มเสียง

“เพิ่งพูดไปซัดๆ” วาสว่า “ว่าแต่ตระกูลเครเซธไปเก็บลูกชายสายเลือดโซเทิตมาจากไหนกันนะ”

“อากอส” ไอจาห์กระซิบอย่างงุนงง คล้ายกำลังถามอากอสอยู่

“ฉันไม่ได้มีสายเลือดโซเทิต!” อากอสตวาด และทหารทั้งสามก็หัวเราะออกมาพร้อมกัน อากอสเพิ่งจะได้ยินก็ตอนนั้นเอง เขาได้ยินคำพูดที่ออกจากปากตน สื่อความหมายชัดเจน ทั้งยังได้ยินพยางค์ห้วนสั้นและสระปิดเหล่านั้น เขาได้ยินภาษาโซเทิต ภาษาที่เขาไม่เคยเรียนมาก่อน ช่างแตกต่างกับภาษา

ฐาที่ชิตอันงดงามเหลือเกิน ภาษาที่ฟังคล้ายสายลมพัดหอบเกล็ดหิมะขึ้นไปบนฟ้า

เขาพูดภาษาโซเที้อยู่ เขาฟังเหมือนทหารเหล่านั้นไม่มีผิด แต่เขาจะพูดภาษาที่ไม่เคยเรียน ได้อย่างไรกัน

“เสียเกอยู่ไหน เอาซาห์” วาสหันกลับไปหาพ่อของทั้งสาม เขาขยับมีดกระแสนให้เส้นสายสีดำเลื้อยไปบนผิว “จะได้ถามดูว่าเคยเล่นสนุกกับชายชาวโซเที๋ไหม หรือว่ามีบรรพบุรุษร่วมกับเราแต่ไม่เคยบอกแก ผู้พยากรณ์ต้องรู้ว่าลูกคนเล็กของหล่อนพูดภาษาวิวรรณ์ได้ยังไง”

“เธอไม่อยู่ที่นี่” เอาซาห์ตอบเสียงห้วน “อย่างที่แกก็น่าจะเห็นแล้ว”

“เจ้าฐาที่ชิตคิดว่าตัวเองฉลาดนักรี” วาสว่า “ฉันว่าไอ้การอดฉลาดใส่ศัตรูนี่ละที่ทำให้คนถูกเชือด”

“ฉันมั่นใจว่าแกคงคิดอะไรโง่ๆ ได้หลายอย่าง” เอาซาห์ย่น พ่อของพวกเขาปรายตามองวาสทั้งที่นั่นอยู่แทบเท้าของอีกฝ่ายแท้ๆ ได้อย่างไรก็ไม่รู้ “ไอ้สุนัขรับใช้ในอาเวริก แกมันก็ไม่ต่างจากขี้เล็บที่ฉันเชี่ยทิ้ง”

วาสเหวี่ยงหมัดใส่พ่อ ชัดเข้าใส่หน้าอย่างแรงเสียงจนพอล้มลงกับพื้น ไอ้จ่าห์ร้องลั่น เขาพยายามโผล่เข้าไป แต่ถูกทหารโซเที๋ที่ยังจับแขนออกสอยู่ขวางไว้เสียก่อน เขารั้งตัวสองพี่น้องได้อย่างง่ายดายราวกับไม่ต้องออกแรงสักนิด ทั้งที่ไอ้จ่าห์ในวัยสิบหกฤดูกาลนั้นตัวโตเกือบเท่าผู้ใหญ่แล้ว

รอยร้าวปรากฏขึ้นที่โต๊ะตัวเตี้ยในห้องนั่งเล่น ยาวตั้งแต่ปลายด้านหนึ่งไปจรดอีกด้าน ทำให้โต๊ะหักเป็นสองท่อนและล้มเบะ สิ่งละอันพันละน้อยที่วางอยู่บนนั้น ทั้งถ้วยใบเก่าและเศษไม้ที่พ่อเหล่าทั้งไว้ตำรวรงลงบนพื้น

“ถ้าฉันเป็นแก” วาสเอ่ยเสียงต่ำ “ฉันจะคุมพรกระแสนให้ดี เอาซาห์”

เอาซาห์กุมหน้าตัวเองครู่หนึ่ง จากนั้นจึงกระโจนเข้าไปคว้าข้อมือของทหารโซเที๋ที่ร่างเตี้ยหน้าบาทที่ยืนอยู่ด้านข้าง แล้วออกแรงบิดอย่างแรงให้มือของอีกฝ่ายคลายออก เอาซาห์กำด้ามมีด กระชากมันมา ก่อนจะหันคมมีดเข้าหาเจ้าของเดิมแล้วเลิกคิ้วทั้งสองข้าง

“อาเลย ซ่าเชาลี” วาสว่า “เรามีทหารอย่างเขาอีกหลายสิบโหล แต่ลูกชายแกนะมีจำกัด”

ริมฝีปากของเอซาร์บวมเป่งและเลือดอาบ แต่เขากลับตัวดปลายลิ้น เลียเลือดและเอี้ยวคอมองวาส

“ฉันไม่รู้เธออยู่ที่ไหน” เอซาร์หัว “พวกแกน่าจะไปดูทีวีหารมากกว่า เธอไม่มีทางมาที่นี่แน่ถ้ารู้ว่าพวกแกมุ่งหน้ามา”

วาสยิ้มให้มืดในมือตน

“ก็สะดวกดีแล้วมั้ง” เขาพูดเป็นภาษาโซเทิต จ้องนายทหารที่ใช้มือข้างหนึ่งจับอากอสไว้และยื่นโอจาห์ติดผนังด้วยมืออีกข้าง “เป้าหมายหลักของเราคือเด็กนั้น”

“เรารู้แล้วว่าคนไหนคือลูกคนเล็ก” ทหารตอบเป็นภาษาเดียวกันและกระซอกแซกอากอสอีกครั้ง “แต่คนไหนคือลูกคนรอง”

“พ่ออะ” อากอสพูดอย่างร้อนรน “พวกมันอยากรู้เรื่องลูกเล็กกว่า อยากรู้ว่าคนไหนเด็กกว่า—”

ทหารปล่อยอากอส แต่ก็เพียงเพื่อสับดหลังมือใส่โหนกแก้มของเขา อากอสเซไปชนผนัง ซึ่ซึกลิ้นเสียดสออื่นไว้และก้มลงลูบใบหน้าของน้องชาย

เอซาร์คำรามลอดรั้วฟันก่อนจะกระโจนเข้าแทงมีดกระแสน้ำโมยมาใส่ร่างของวาสจนมิดด้าม สอดเข้าไปใต้เกราะพอดี

วาสไม่สะดุ้งด้วยซ้ำ เขาเพียงแต่ยิ้มที่มุมปาก กำด้ามมีดไว้ และดึงมันออกมา เอซาร์ตะลึงจนไม่ทันหยุดอีกฝ่าย เลือดทะลักออกมาจากแผล โชกทางเกงสีเข้มของวาส

“แกรู้ชื่อนั้น แต่ไม่รู้พรที่ฉันได้รับรี” วาสเอ่ยเสียงแผ่ว “ฉันไม่รู้สิก็เจ็บปวด จำได้ไหม”

เขาคว่าข้อศอกเอซาร์อีกครั้ง กระซอกแซกของอีกฝ่ายเข้าหาตัว จากนั้นจึงจ้วงแทงที่ต้นแขนแล้วลากใบมีดลงมา ก่อให้เกิดเสียงครางอย่างที่อากอสไม่เคยได้ยินมาก่อน เลือดกระเซ็นไปทั่วพื้น โอจาห์กรีดร้องอีกหน และดินสุดชีวิต ใบหน้าของซึ่ซิดเบี้ยว แต่เธอไม่ส่งเสียงใดๆ

อากอสทนมองไม่ได้ มันจุดให้เขาลุกขึ้นอีกครั้งทั้งที่ใบหน้ายังปวด ทั้งที่ขยับไปก็ไร้ประโยชน์เพราะเขาไม่อาจทำอะไรได้สักนิด

“โอจาห์” เขาเอ่ยเสียงแผ่ว “หนีไป”

จากนั้นเขาก็กระโจนใส่วาส ตั้งใจจะจิกนิ้วลงไปบนแผลที่สีข้างของอีกฝ่าย จิกให้ลึก ลึกจนกระดูกกระดูกออกมาได้ จนควักหัวใจของอีกฝ่ายสำเร็จ

เสียงตื้นรน เสียงตะโกน เสียงสะอื้น เสียงทั้งหลายปะปนกันในหูของอากาศ แสงจะน่าสะพรึงกลัว เขาชกเกราะที่สีข้างของวาสอย่างไร้ประโยชน์ แรงกระแทกทำให้มือเขาปวดหนึบ ทหารหน้าบากยับเข้ามาเหวี่ยงเขาลงบนพื้นราวกับกระสอบเป้ง ชายคนนั้นเหยียบใบหน้าของอากาศด้วยเท้าที่สวมบู๊ต เขารู้สึกถึงเศษกระดูกที่บาดผิว

“พ่อฮะ!” ไอจาร์ร้อง “พ่อ!”

อากาศยับยั้งศึกระยะไม่ได้ แต่เมื่อลืมนตา เขาก็เห็นเพื่อนนอนกองอยู่กับพื้นระหว่างผนังกับประตู ข้อศอกของพ่อบิดเบี้ยวผิดท่า เลือดนองรอบศีรษะ ราวกับรัศมี สีซู้คุกเข่าอยู่ข้างเอาซาร์ มืออันสั่นเทาจดแผลที่ลำคอของพ่อไว้ วาสยื่นค้ำหัวเธอ มือถือมีดเบือนเลือด

ร่างของอากาศอ่อนปวกเปียกไป

“ปล่อยให้มันเย็นขึ้น ซูซาว” วาสสั่ง

ซูซาว คนที่เหยียบหน้าอากาศอยู่ยกเท้าแล้วจุดอากาศให้ลุกขึ้นยืน เขาละลายตาจากร่างของพ่อไม่ได้ ทั้งผิวที่ปริแตกไม่ต่างกับโต๊ะในห้องนั่งเล่น ทั้งเลือดที่นองอยู่รอบตัว คนเรามีเลือดมากมายขนาดนั้นได้ยังงักัน และสีของมันเป็นสีส้มปนแดงปนน้ำตาลเข้ม

วาสยังถือมีดอาบเลือดไว้ข้างกาย มือของเขาเปียกโชก

“เรียบร้อยหรือยัง คาลเมฟ” วาสพูดกับชาวโซเทตรงสูง อีกฝ่ายคำรามตอบ เขาคว้าตัวไอจาร์แล้วใส่กุญแจมือโลหะล็อกไว้ ก่อนหน้านั้นไอจาร์ขัดขึ้นก็จริง แต่ตอนนี้ไม่เหลือแรงแล้ว ได้แต่จ้องพ่อที่พุดอยู่กับพื้นห้องนั่งเล่นอย่างอึ้งงัน

“ขอใบที่ช่วยตอบคำถามว่าพวกแกคนไหนคือคนที่เรตามหาอยู่” วาสพูดกับอากาศ “ดูเหมือนพวกแกทั้งคู่จะต้องไปกับเรตามทีลืซิดกำหนดไว้”

ซูซาวและวาสเข้าประกบอากาศแล้วผลักเขาไปข้างหน้า เขาสลัดหลุดในวินาทีสุดท้าย หรูดลงคุกเข่าข้างพ่อและสัมผัสใบหน้าของอีกฝ่าย เนื้อตัว

ของพ่อทั้งอันทั้งเหนียว ดวงตายังลึมอยู่ แต่แว่ชีวิตค่อยๆหายไปทุกวินาที
ราวกับน้ำที่ไหลลงท่อ สายตาเลื่อนไปจับที่ไอจากรถซึ่งถูกทหารผลักออกไป
ทางประตูหน้าแล้ว

“ผมจะพาพี่กลับบ้านเอง” อากอสซัยบ์ศีรษะของพ่อนิดหนึ่งให้มองมา
“ผมจะพาพี่กลับมา”

อากอสไม่ได้อยู่ที่นั่นเมื่อชีวิตของพ่อสิ้นสุดลง อากอสอยู่ในทุ่งหญ้า
ชนนิก ในกำมือของศัตรู